

Унесъл се той в мисли и целия ден не можал да се успокои. Има ли по-хубаво от туй — да си най-силното същество на земята? Вечерта той няколко пъти въздъхнал и казал:

— Ех! Да можех да стана цар!

Още същата нощ ангел му се явил и му казал:

— Ти пожела да бъдеш цар. Нека бъде волята ти!

Поогледал се каменарят, гледа — наоколо му скъпи грамадни каменни колони. По пода постлани дебели, меки килими. Тръгнал, гледа — четирма слуги наоколо му се покланят. Отишел в спалнята стая. Гледа — под скъпи сини завеси, поставено хубаво легло, върху него меки червени, копринени покривки.

— Ах! едва ли не плеснал с ръце каменарят. Колко е хубаво

Новият цар още на другия ден пожелал да излезе из града.

— Не ми трябва носилка, казал той. Аз съм млад и силен. Какво удоволствие да езда хубав и буен кон, а народът да ме поздравява!

Времето било много приятно. Той заповедал да го об-

лекът в златни дрехи, запасал златен меч, яхнал най-красивия дворецов кон и излезъл от двореца.

Народът се трупал наоколо му. Жени, деца и старци, весело усмихнати, поздравявали новия цар и му се кланяли до земята.

Наближавало пладне. В душата на новия цар се загнездила нова грижа. Слънцето печело твърде силно, че дори листата по дърветата и тревичките по земята се гърчели от страшната жегла.